

Присвячується Гітці,
яка любить Францію так само,
як мосьє Пугу.

Приготування до дня народження

Коли тобі під час приготувань до дня народження допомагають балакуче дзеркало й кіт-поет, лясноточитимуться без кінця. У четвер по обіді я сиділа в зручному кріслі-мішку в чарівній «Книгарні бажань». Саме розповідала пані Сові, кого хочу запросити до себе на святкування, аж тут Густаф крикнув:

— «Танці з повітряною кулькою»!¹ — Він погортав лапою сторінки книжки, що лежала

¹ Дитяча гра, у якій кожному учасникові прив'язують до кісточок повітряні кульки. Під музику діти намагаються зробити так, щоб кульки в інших лопнули. Перемагає той, у кого залишиться хоча б одна вціліла кулька. — Тут і далі прим. перекладача, якщо не зазначено інакше.

— То й що? Невже в одинадцять уже не можна гратися? — ображено нявкнув Густаф.

Я сіла до нього в крісло й поклала книжку на коліна. Невже мені здалося, що я чую звідкись дудки, музику й піднесені голоси? Я припустила вухо до книжки — і справді: звуки лунали з порадики! Мабуть, він хотів пояснити мені, що буде по-справжньому весело, якщо я дослухаюся до його порад.

— Послухайте лишень, яка музика, — засміялася пані Сова. — Я думаю, ти неабияк щасливиш цю книжку, якщо спробуєш хоча б *одненьку* гру.

Від думки про те, як ця книжка від щастя підскочить у повітря, — а в «Книгарні бажань» це було цілком можливо, — я не змогла стримати усмішки.

— Гаразд, я подумаю.

Для пані Сови найбільш звичним у світі було те, що книжки в її крамничці живуть власним життям. З кулінарних книжок раптом ширилися запахи, з пісенників лунала музика, а з кутка з детективами часто доносилося завивання сирени. Навіть я вже звикла до того, що навколо бігали літери, складаючись у якісь слова або

речення. Адже це була не якась звична книгарня, а чарівна «Книгарня бажань».

Нещодавно з книжки навіть дещо випало. Або, точніше кажучи, дехто. Маленький цирковий хом'ячок на ім'я Гаррі. Я забрала його до себе додому й миттєво прикипіла до нього всім серцем. На жаль, за кілька днів новому другові довелося повертатися, але я не облишала надії, що колись ми знову побачимось. А в очікуванні на зустріч я завжди могла перечитати книжку, в якій він був головний герой. Після нашого прощання я її прочитала вже тричі, бо вона не тільки була неймовірно кумедна, а ще й дарувала мені відчуття, що Гаррі десь зовсім близько.

— Ну, про що задумалася? — захотіла знати пані Сова. Вона, як завжди, була вбрана в зелену сукню, тому що зелений колір був її улюбленим, а довге біляве волосся зібрала в розкуйовджений вузол.

— Про Гаррі, — зітхнула я. — Шкода, що він не зможе бути присутнім на моєму дні народження. Йому б неодмінно спала на думку якась особлива ідея.

— Хтозна, — таємниче озвалася пані Сова. — Може, він дозволить нам іще раз себе побачити!

— Ми самі вигадасмо для тебе щось особливе, — пообіцяв пан Король гучним глибоким голосом. — Наприклад, ти можеш повісити на мене серпантин, а раму прикрасити гірляндами.

Це справді було щось надзвичайне, бо, чесно кажучи, дзеркало не любило, коли його торкалися. Я знову пригадала нещодавнє прибирання, під час якого ми з моїм другом Лео виявили, що пан Король теж боїться, коли його лоскочуть.

— Серпантин — це слухна ідея, — похвалила його пані Сова й нашкрябала щось на папірчику, що лежав на стійці. Це був список справ до мого дня народження, і мені здавалося, що він дедалі більшає. Пані Сова запитала, чи не хочу я, бува, улаштувати свято у книгарні, і я, звісно, мало не застрибала від радості. Чесно кажучи, чарівна «Книгарня бажань» була моїм улюбленим місцем, де я проводила мало не кожну вільну хвилину. Тож що могло бути кращим за святкування дня народження саме тут? Пані Сова вже влаштовувала в книгарні геть інші заходи, наприклад конкурс талантів. «Річ лише в організації», — завжди каже вона й саме цьому зараз теж складає собі список справ.

Я підвелася й кинула погляд на аркуш.

— Дякую, але музикою опікується тато Лео, — пояснила я. — Можу йому сказати, щоб він додав у плейлист одну-дві шведських пісні.

Наче на замовлення, двері крамниці розчахнулися, і Густаф, очевидно, втративши натхнення танцювати, закричав:

— *О цій порі другий і третій гості на дворі!* — Це була його стандартна примовка, якою він повідомляв про всіх нових відвідувачів.

До крамниці зайшов Лео, і я зраділа, що це він. Утім, він був не сам — поряд із ним стояв хтось, чиє обличчя заважав побачити велетенський букет у руках.

— Ой, букет на двох ніжках! — заверещав Густаф і побіг до Лео та його супутника. Ніхто з них не почув його радісних привітань, бо мову kota і дзеркала розуміли тільки ми з пані Совою.

— Кого це ти до нас привів? — запитала пані Сова й вийшла з-за стійки. Квіти трошечки сповзли вниз, і з'явилося обличчя тата Лео. Уклонившись, він передав пані Сові велетенський букет троянд.

— Я хочу подякувати вам від щирого серця, любя пані Сова, — сказав він урочисто. — Без вас усе це було б неможливо.

Я помітила, що пані Сова трішечки зашарілася.

— Та ну, та ну, — сказала вона, — пусте! На конкурсі талантів виступали ви, а я лише вас підготувала. Успіхом ви завдячуєте тільки самому собі.

— Усе ж таки, — не здавався тато Лео, — без вашого внеску нам, напевно, довелось б переїжджати. А тепер одна за одною з'явилися надзвичайно цікаві пропозиції щодо роботи.

— Серйозно? — у захваті перепитала я.

Усмішка на обличчі Лео розпливалася дедалі більше. Кілька тижнів тому все мало геть інакший вигляд: Лео був набурмосений і кинув мені у вуха огидні слова. Заднім числом я навіть можу це зрозуміти, адже його тато Константін лишився роботи в перукарні. Зате потім він виступив на конкурсі талантів пані Сови й заслужено посів перше місце!

Пані Сова взяла букет і кинулася до кабінету, щоб принести вазу.

— І що, ви вже вирішили, яку роботу оберете? — запитала я в пана Константіна.

— Я вже навіть угоду підписав, — гордо повідомив він. — Наступного місяця починаю працювати в театрі. Голитиму акторів перед

виступами, створюватиму нові високі зачіски, готуватиму перуки — надзвичайно різноманітна робота.

— А ще він двічі на місяць отримуватиме квитки в театр, — додав Лео, і очі в нього засяяли. — А це означає, що двічі на місяць ми з Лілі робитимемо все, що заманеться.

Константін скупив див Лео волосся.

— Ну, це ми ще побачимо. Може, ми з мамою наймемо для вас няньку.

— Я можу за це взятися! — збуджено вигукнув Густаф. — Я буду чудовою нянькою, бо вже піклувався про маленьких кошенят своєї кухні. До того ж у цій крамниці я прочитав усі книжки про те, як сидіти з дітьми.

— Наскільки мені відомо, книжка на цю тему в нас лише одна, — пробурмотів пан Король, і щойно згадана книжка враз гупнула з полиці з порадиниками.

Через те що Лео з Константіном не розуміли, що каже Густаф, я «переклала» їм його слова. Константін несамовито розреготався.

— Кіт-нянька, як на мене, це прекрасний план. Лео розповідав, що ти теж залюбки їси піцу, тож це був би дуже затишний для вас вечір.

Пані Сова поставила квіти у вазу, а вазу на стійку. Потім вона, похитуючись, пройшла крамницею з тарілкою шоколадних тістечок, і я майже напевно почула з рядочка книжок про здоровий спосіб життя заздрісне «м-м-м-м», коли вона проходила повз. Поки Константін і пані Сова, смакуючи шоколадні тістечка, розмовляли про його нову роботу, ми з Лео посунули до дитячого куточка, — точніше кажучи, на затишну галерею, що була над крамницею і залізи на яку можна було мотуззяною драбиною, — щоб підготувати запрошення.

— Ти вже вирішила, який вони матимуть вигляд? — запитав мій друг.

Звичайно, я годинами про це розмірковувала, і зрештою мама підкинула мені ідею: ми купили кольоровий папір, маленькі сріблясті дискотечні кулі-підвіски й мішечок конфеті. Я дістала все це із сумки й розклала перед Лео. Потім пояснила йому свій задум:

— Кольоровий папір ми розріжемо на аркуші завбільшки з поштівку. Потім наклеїмо на кожен трохи конфеті, а з іншого боку я напишу запрошення.